Any XIX 15 CENTIMS Núm. 939

PAPITU

—Oh, *mademoiselle*! Si vostè podés conèixer la meva llengua veuria el que l'estimo!

Redacció i Administració:
Consell de Cent, 201
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 16 DE MARÇ DE 1927

Disbauxes confidencials

LES PRIMERES FULLES

Els urbans, convertits en ambaixadors de la Primavera, han començat a repartir les primeres fulles, i en les llars burgeses i menestrals de Barcelona han començat a intranquilitzar-se. I és perquè l'aparició d'aquestes fulles és l'anunci de la brotada de les cèdules. D'aquesta mena de document tan personal com intransferible que tot bon ciutadà té l'obligació de posseir i que es fa indispensable com el pa que mengem.

Enguany, però, les fulles tenen unes proporcions extraordinàries. Noranta centímetres d'amplada per quaranta d'alçada, és tota una proporció. Les fulles de palmera no amiden pas més. I cada fulla conté divuit encasillats, amb els corresponents apartats i espais marginals per les observacions i tot un historial de notes al dors.

I amb quin gust les omplenen els caps de casa.

—Contribución territorial...? *M...!* Contribución industrial... *M...!* Sueldo...: *M...!*

I passa un parell de mesos anguniós, fins que, en anar a treure la cèdula, sap amb certesa el que l'hi han augmentat.

Perquè això no falla: sempre amb amb augment.

I si enguany l'augment és proporcional a la mida de la fulla...

DIVENDRES SANT

Sopa de rap.
Bacallà amb patates.
Truita amb trampa.

El cap de casa diu un parell de mots gruixuts, parla de la llana i de la rutina, i, en havent pres el cafè, se'n va fent petar la porta.

La noia no piula, però està desmenjada, i ha de prendre una tassa de camamilla amb bicarbonat perquè l'ajudi a pair.

El noi, és l'únic que ataca les creences i es treu un capciró de llonganissa de la butxaca i el va rosegant.

La mare, en veure-ho, llença un gemec profunt i s'eixuga una llàgrima.

Disgustos com aquest són els que l'han portat en l'estat en què es troba.

Lamentable estat que no li permet altra cosa que organitzar novenes.

ELS CRIMS DELS «MEUBLEES»

No sé què ho fa, però sembla talment que els meublées *exerceixin una atracció irresistible amb els suïcides.*

Això, que per suïcidar-se, un home hagi de llogar una habitació i convidar una artista de varietés *perquè li faci més agradables les hores que ha decidit*

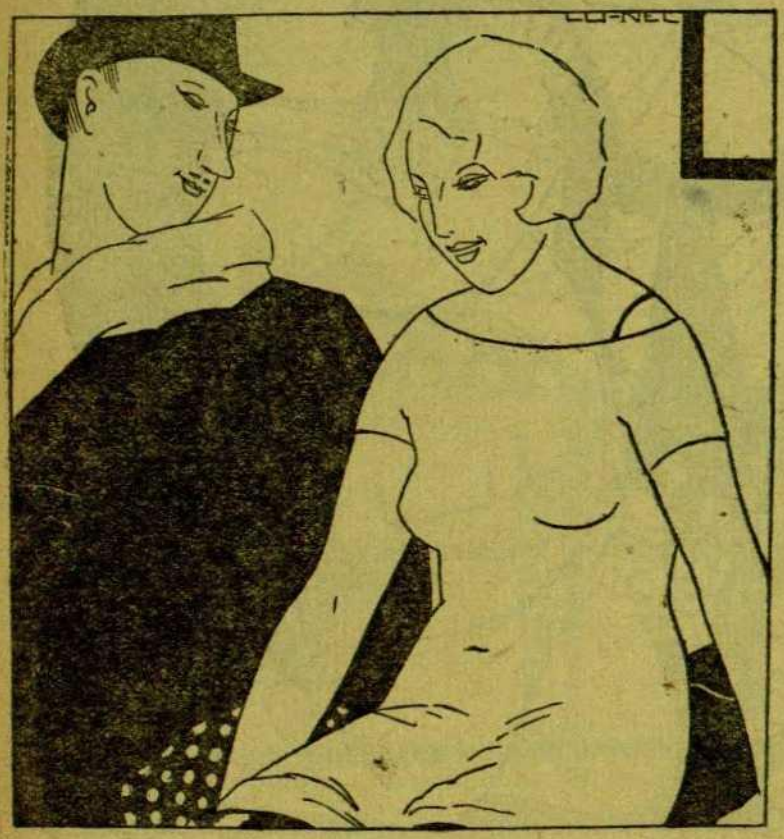

—No ho saps? La meva dona ha tingut un nen.
—I no sospites de qui és?

estar en capella, i com a pagament dels seus serveis li clavi un parell de trets entre cap i coll, ho trobem excessivament complicat.

Ves si no és més senzill per un home que estigui cansat de viure, sortir a donar un tomb per Barcelona, a la nit, i ensopegar en qualsevol clot dels que ha obert la Companyia General dels Telèfons, o bé agafant embranzida anar a estavellar-se en una de les columnes de pedra de la Plaça de Catalunya.

El fet que el suïcida cerqui les comoditats del meublée, *el bidet, l'aigua corrent i l'artista de* varietés, *abans de suïcidar-se, ens convencen que l'home, ni en els moments més culminants i tràgics de la vida, pot oblidar tots els detalls.*

I detalls com el de l'artista de varietés *se'n troben a cada moment.*

GUNDEMARO RECOLONS

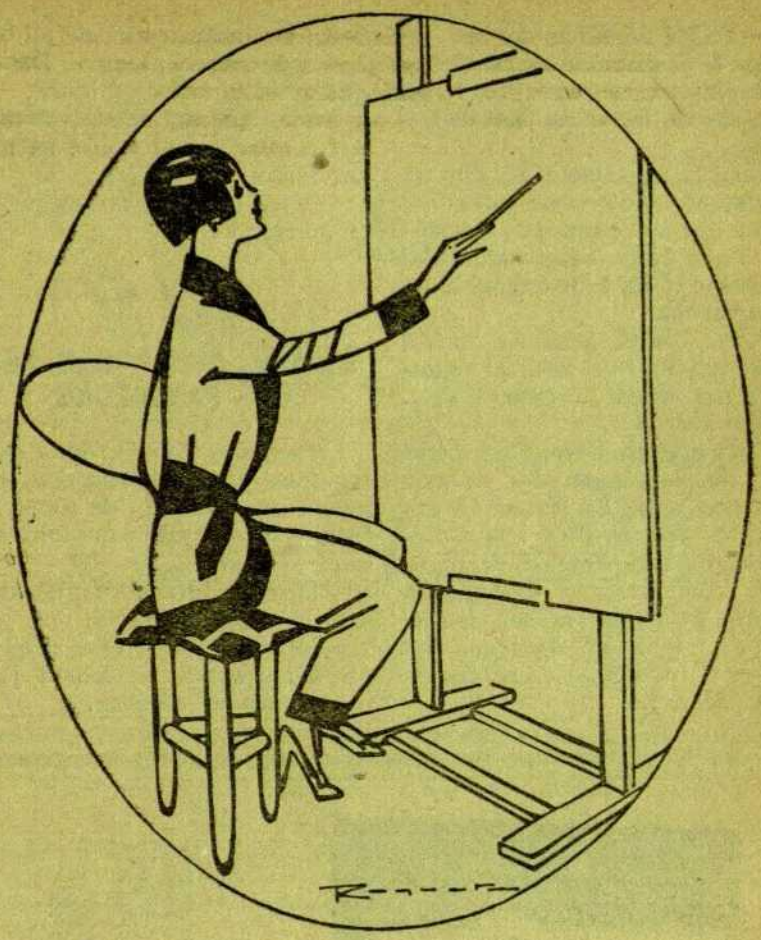

—Tant com m'agradaria un xicot ben *guapo*, i té: me'l tinc de pintar!

★★★

LA MARQUESA, EL MAJORDOM, EL BRAU I LES TRES VAQUES

La marquesa de la Tremouille es passejava pel parc de la seva esplèndida granja, en companyia del seu fidelíssim majordom. Xino-xano arribaren fins el compartiment on hi havia les vaques, en el precís moment que el mascle exercia les seves activitats professionals amb una vaqueta d'un ros molt trencta. La marquesa assenyalà amb la ombrella l'edificant espectacle i digué al seu majordom:

—Què us en sembla d'això, Joan?

—No me'n sembla res. Però ja sap la senyora marquesa que estic sempre a la seva disposició...

La de la Tremouille inicià un trot lleuger cap a la glorieta, seguida de l'obedient majordom. Al cap de deu minuts en sortien amb el rostre lleugerament alterat. La marquesa s'havia despentinat una mica i prou.

Continuaren la passejada, i altre cop es trobaren en el compartiment de les vaques. Llavors, el mascle estava fent de les seves amb una vaca ja una miqueta atrotinada.

La marquesa mirà complaguda l'atrafegada parella i digué de nou al seu majordom:

—Què us en sembla d'això, Joan?

En Joan alçà la vista amb un aire resignat i contestà:

—Ja sap la senyora marquesa que estim sempre a la seva disposició...

Quinze minuts més tard, tornaven de la glorieta amb l'aire una mica més fatigat que l'altra vegada, i novament s'aturaren a contemplar com el brau s'entretenia amb una tercera vaca.

—Escolteu—digué la marquesa amb un somriure maliciós,—què us en sembla d'això, Joan?

—Em sembla molt bé—contestà l'alludit amb un aire tot abatut,—però la senyora marquesa haurà notat que el brau cada vegada ha canviat de vaca...

JOAN PAPIOL

★★★

EL RELLOTGE D'OR

Per més que la Catarineta sigui guapa, en Bernat, el seu marit, fa escapadetes extra-conyugals.

En el curs d'una d'elles, va deixar-se damunt de la taula de nit d'una flàvia parallela, el rellotge d'or que la Catarineta va regalar-li pel seu sant.

—Tu! Què n'has fet del rellotge?—li preguntà la xicota.

I ell, no tingué altre remei que donar la culpa als lladregots.

Però la Catarineta no s'ho va empassar. Com que era més llesta que un espatutxí, va sospitar que hi havia gat amagat i va posar el següent anunci a *La Vanguardia*:

«Cinc centes pessetes donaré a la senyora que torni el rellotge d'or oblidat a casa seva... Etcètera.»

Com que en Bernat no llegia *La Vanguardia*, la cosa va anar com una seda. La fulana va cobrar les 500 de l'ala i la Catarineta va recuperar el rellotge, que aquell vespre, després de sopar, va tornar al seu marit.

—Té, noi. El *lladregot* ha tornat el rellotge. Ves en compte a perdre'l.

En Bernat es tornà de mil colors i no digué paraula. De vegades, callar és el millor...

I ara, sempre que surt de nits, *per a anar a una junta*, sa muller li diu:

—Ves, tu, que no et pispin el rellotge!

* * *

EL MAL QUE PODEN FER UNS PANTALONS

La senyora Ursula, dona molt regatona y molt revinguda, entra en una sastreria de robes fetes a comprar uns pantalons pel seu noi gran.

—Déu vos guard—digué amb sa veu de gata maula.

—Déu la guard. Què desitjava?—li contestà un galant jove que estava al despatx.

—Venia per uns pantalons pel meu noi gran, sap?

—Miri: aquí en té uns, que suposo que li agradaran, tant per la bona qualitat, com pel mòdic preu.

—I quant valen?

—Vint pessetes.

—Verge Santa!—afegí la dona, espantada. — Vint pessetes!... Però ja sap el que es diu, sant cristià ... Deu pessetes li dono i encara estan molt ben pagats.

—Ho sento molt, senyora, però no puc rebaixar-li ni cinc cèntims.

—*Bueno*, doncs, passi-ho bé.

—Estigui boneta.

* * *

La senyora Ursula arriba a casa seva sufocada pels vuitanta vuit graons de l'escala, i quan és dalt, li diu a una nena de divuit anys, que és una monada:

—Filla meva; no he pogut fer la compra del teu germà. No m'han volgut rebaixar ni cinc cèntims. Mira: saps el que pots fer tu?...

—Què?—digué la nena amb ardidesa.

—Doncs, fóra anar-hi tu, que potser els hi faràs baixar.

La nena, obedienta com tota filla ben educada, no s'ho féu repetir, i baixant els rústics graons d'aquella escala de dos en dos, es presentà al carrer abans de comptar deu.

* * *

Al cap d'una hora truquen a la mateixa porta dels vuitanta vuit graons, i entra la nena tota descabdellada amb una cara que feia feresa y amb uns pantalons a la mà i quinze pessetes a l'altra.

—I doncs, què ha estat això, nena?

—No ho sé, mamà. Tingui: aquí té els pantalons i quinze pessetes.

Sa mare, comprenent el que havia passat, es posà feta una fúria.

—Poca-vergonya! Indecent! Mala filla!...

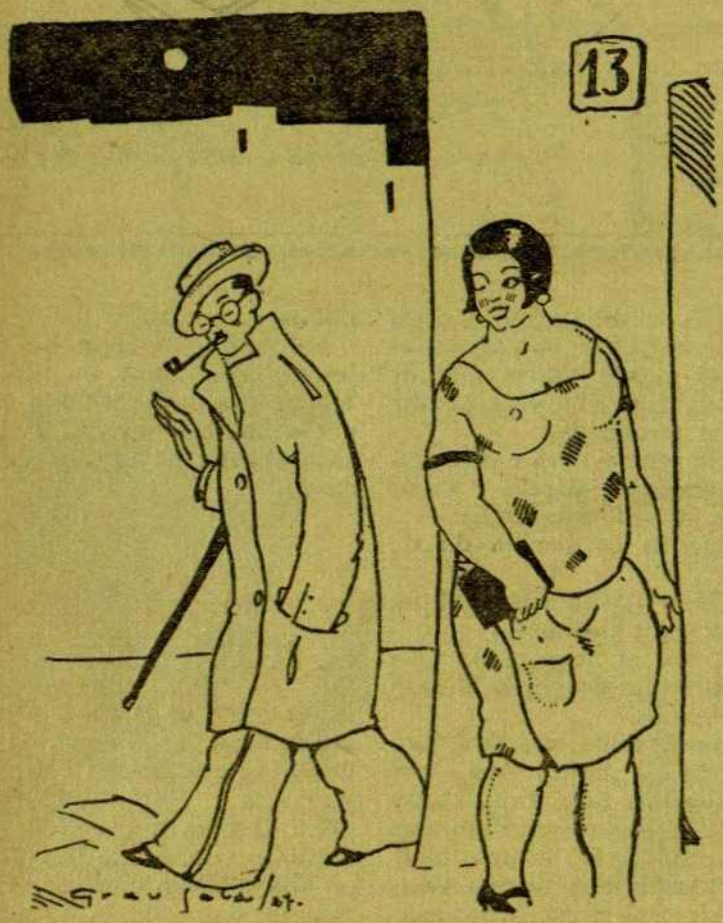

—Puges, ros?
—No em dic Ros; em dic Llopart, senyora.

I llavors, la nena, ploriquejant, li contestà:

—Vostè m'havia dit que mirés de fer-li abaixar els pantalons!...

* * *

EL GOIG DEL RIURE

Nostre company de grimègia, papitesc dels de soca i arrel, en Fra Anselm Tarot, ha recollit, en un acurat volum, el milloret dels seus treballs publicats en les columnes saboroses del PAPITU.

Seria paveria imperdonable fer un elogi d'un dels nostres. El millor que poden fer, si volen passar un ratet agradós, és llegir-ho. No se'n penediran i ho trobaran curt.

Fra Anselm Tarot, amb son estil característic, a l'ensems literari i casolà, va explicant als llegidors contes i contes, que li ragen sense esforçar-s'hi, com una font en temps de neus. I quan s'arriva a la darrera plana, al llegidor li vénen temptacions de tornar a començar...

Som així els de casa. Quan en fem una, la fem ben feta. I aquest cop, en Fra Tarot l'ha ensopegada de ple a ple.

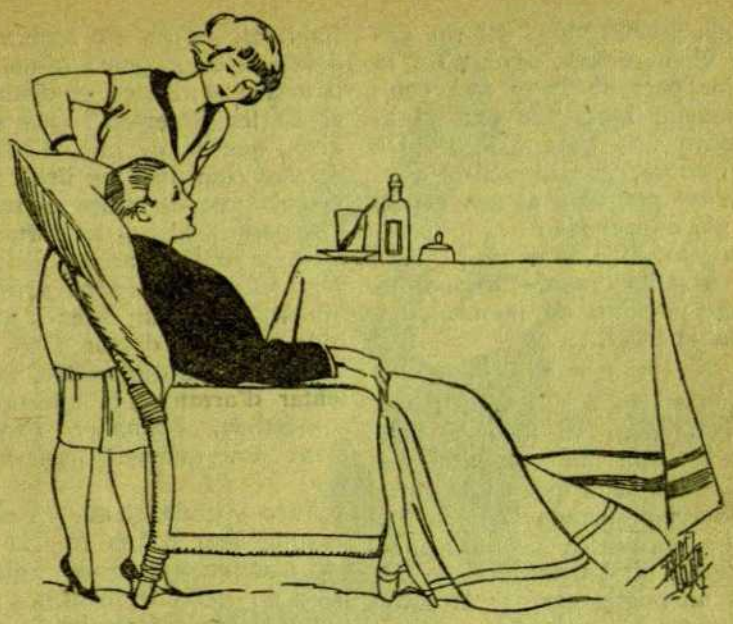

—Que prendràs un parell d'ous?
—Que no ho saps, dona, que els ous em fan mal?

★ ★ ★

UN BON AMIC

Ja que el meu cap avui no està per històries ni per romansos, puix no surt res d'ell que valgui la pena, els explicaré un cas, que, encara que no reuneixi l'argument de don Jaume el Conqueridor ni la gràcia d'un Director escènic d'una Cooperativa de Sans, veuran en ell (els que tinguin un xic de pisqui) la poca-solta de l'autor del fet d'aquest article:

En una de les moltes Societats recreatives que hi ha a Barcelona, passà un cas, que quan hi penso, em *destornillo de risa*. Parlo de ja anys enrera (no perquè jo ho hagi vist, sinó perquè m'ho han contat). Estaven fent (millor dit, desfent) una pantomima que portava per títol «Los Hugonotes» i quan arriba l'escena en què el traïdor està amagat darrera el cortinatge en espera que arribi el pallasso per matar-lo, tothom estava amb l'ai al cor.

Assegut en segona fila estava en Nelo, un amic del que representava el pallasso, i en vista del perill que esperava a son amic, quan aquest surt en escena, s'aixeca en Nelo de la cadira i, cridant com un boneit, digué:

—Xato!... Xato!... Ves amb compte que està darrera la cortina amb un punyal.

I el Xato (o sigui el pallasso) respongué:

—Calla, enze, que ja ho sé. No veus que ja la vam assajar ahir!

★ ★ ★

XAFARDEIG RETROSPECTIU

En Josep Carner i en Manuel Fontdevila—d'això ja fa anys—anaven un dia junts en l'exprés, cap a Madrid. En el seu mateix compartiment, viatjaven dos altres senyors, illustres individus del gremi de botiguers, que també anaven a la capital. Un d'aquests honrats comerciants tenia la sospita que els seus companys de viatge eren literats. Una fotografia vista aneu a saber on, alguns jocs florals no gaire pretèrits li havien ofert la vaga coneixença d'aquells personatges. El bon home comunicà els seus supòsits al seu company i aquest l'instà perquè ho aclarís. Fet i fet, una conversa amb dos escriptors sempre dóna un cert to.

I fou llavors que l'home s'atreví a insinuar, amb una mitja rialleta de conill:

—Vostès són literats, veritat?

—Sí, senyors — contestà en Carner.

I assenyalant en Fontdevila, va dir:

—Tinc el gust de presentar-los mossèn Cinto Verdaguer.

En Fontdevila no s'immutà gens ni mica. Ans al contrari, saludà molt seriosament, i, signant en Carner, el presentà:

—El senyor *Joaquín* i *Serafín* Alvarez Quintero...

* * *

Un dia, en Santiago Rusiñol, la seva muller i en Joaquim Montero, en ocasió de trobar-se a València, varen fer una pas-

sejada per les vores del riu Túria. Com se sap, aquest riu la major part de l'any està completament sec. Llavors no hi passava una gota d'aigua. De tal manera, que la muller d'en Rusiñol preguntà al seu marit, un xic estranyada:

—Però, això és el riu?

—Així ho diuen — respongué aquest;—però, de moment, ja tenen el local...

* * *

Anant cap a Ginebra, l'Eugeni Xammar va topar-se una vegada amb un company de viatge d'aquells que en la cara hi porten dibuixada la bona fe. Com sigui que en Xammar portés posat un barret fort, el senyor no pogué amagar la seva sorpresa i li digué:

—Però, escolti: per què viatja amb barret fort, vostè? Vol dir que no resulta molt més còmoda la gorra?

—Ca, no ho cregui—contestà en Xammar.—Ho faig pels *choques*.

* * *

La clàssica «penya» de l'Ateneu estava reunida en el seu lloc habitual. Com de costum, es deia mal de la gent. Aquell dia li tocava el rebre a en Dalmau, el de les Galeries. Que si és això, que si és allò, l'estaven deixant com un drap brut. Però vet ací que de sobte se senten uns passos, s'obre la porta, i... apareix en Dalmau en persona. Naturalment, la seva arribada fou seguida d'un silenci anguniós, però el doctor Dalí, donant-se-les de diplomàtic, va intentar d'arranjar la qüestió:

—Sabeu, Dalmau? Precisament ara estàvem parlant de vós.

Altra vegada el mateix silenci, que a la fi fou trencat per en Campmany, amb aquesta frase que s'ha fet històrica:

—I sabeu qui també és molt ase?...

* * *

Quan en Josep Carner encara no era cònsol i feia de periodista a *La Veu*, va trobar-se un dia, en anar a marxar, unes proves corregides al damunt d'una taula. Eren aquells temps de l'Espanya gran. Una de les proves deia, si fa o no fa: «Els nostres illustres amics senyors Cambó i Ventosa sortiren anit amb l'exprés, en direcció a Madrid.»

En Carner, imitant la lletra del corrector, va afegir al dessota d'aquesta notícia una sola paraula: «Co...!» Quan la prova va arribar a mans del caixista que l'havia de corregir damunt del metall, l'home va quedar tot sorprès, davant d'aquella paraulota. «Però, aneu a saber! — degué pensar.—Aquesta gent de la Lliga tenen unes jugades polítiques tan estranyes!» I subordinat als alts designis de la casa, l'home només es permeté de canviar aquell mot per un altre de més viable.

I l'endemà, hom pogué llegir en l'edició barcelonina de *La Veu*:

«Els nostres illustres amics senyors Cambó i Ventosa sortiren anit amb l'exprés, en direcció a Madrid. Bufa!»

JOAN PAPIOL

* * *

VIRGO POTENS

POEMA EN LLATÍ

Un senyor truca. La raspa va a obrir.

—*Ecce homo*!

Ell entra on hi ha la fulana de la casa.

—*Persona grata*!

—*Mens sana, in còrpore sano.*

—*Non liquet.*

I mira amb dalit:

—*Video lupum.*

—*Presto teneo lupum auribus.*

I crida:

—*Quo non ascendam.*

Diu ella:

—*In partibus—in extenso.*

I diu:

—*Dignus est entrare.*

—*Illico—Introibo — In medias res—Agitato secundum arte.*

Ja hi som.

—*De plano—Ad augusta per augusta—Acta es fabula—Consumatum est.*

I fa ella:

—*Bis repetita placent.*

I diu ell:

—*Non bis in idem—Quantum*

Ella.—Ha de saber que sóc tot el contrari del que vostè es pensa.
Ell.—Doncs em pensava que vostè era una bona noia.

mutatus!—pendent opera interrupta—tanta molis erat.—Errare humanum est — caput mortuum—terminus...

Ella insisteix:

—*Sursum corda!* — *Surge et ambula!*

I ell fa un esforç:

—*Manu... militari—Labor improbus omnia vincit...*

I després...

—*Lapsus lingue...*

I més tard...

—*Viceversa...*

I...

—*Ad libitum.—Finis coronat opus!*

Val més que callem.

—*Vade retro!*

Horresco referens!

* * *

LA DESVENTRELLADA CIUTAT

Barcelona viu a tràngols. El mateix que la «passa» com si diguèssim, avui dia veiem abundància de dones amb estat interessant. Totes les llevadores canten victòria, corrent d'una part a l'altra de la ciutat a prestar els seus serveis facultatius.

Hom opina que la procedència d'aquests resultats esdevé, que com sigui que Barcelona ha tingut i ve tenint tots els carrers desventrellats, no és altre el motiu, ni és d'estranyar que les senyores des d'uns mesos ençà vinguin sofrint les conseqüències d'un gran nombre de caigudes.

Poden prendre aquesta norma a l'estranger, si volen dintre divuit o vint anys fer repercutir una nova conflagració mundial, car si prenen de la nostra ciutat model, el que toca de gent no els en mancarà.

* * *

BONA MESTRESSA DE CASA

En Pere ha tingut la desgràcia de caure d'una bastida a una alçada d'un cinquè pis i ha quedat mort a l'acte. En Joan i en Josep, dos companys de treball, es dirigeixen corrents a portar la notícia a la pobra vídua. Quan hi arriben la dona d'en Pere es troba a la cuina pelant patates pel sopar.

—Hola! Bon dia! Seieu si us plau! — els diu acostant-los un parell de cadires.

—Saps per què venim a veure't?

—No — respon la dona d'en Peret, tot pelant patates.

—Doncs el cas és... que en Pere...

—Què li ha passat a en Pere?

—Al pobre Pere li ha passat un cas molt desagradable.

—Què...?

—S'acaba de morir de repent!

—Que s'ha mort de repent M'ho podíeu haver dit abans i no hauria pelat tantes patates.

* * *

—Tinc d'aconseguir arribar al teu cor.
—No hi arribaràs pas buscant per on buscaves fa poc...

LA PENYORA

—Senyoret, han vingut a cobrar el rebut d'aquelles ampolles de vi que van dur. Puja setze pessetes.

—Bé, i què?

—Que, com que el cobrador no duia canvi, li he donat un bitllet de cinc centes pessetes.

—Però, no dius que no duia canvi? Li has dit que tornés?

—No. Li he donat el bitllet perquè anés a canviar i em portés el canvi.

—Però, bleda! No veus que ara no tornarà? I que n'ets de paula! Vaja un negoci! Ja l'has vist prou.

—Ca! Li he fet deixar una penyora.

—Quina?

—El paraigua. Que es creu que bado, jo?

REDACCIÓN

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

MANDANGOTERIA PRACTICA

Lema:
Un sitio para cada cosa, etc.

¿Qué parte del campo es la más creyente?

Pues la era.

Bueno: ya supondrán que me refiero a la era cristiana, ¿eh? Yo no soy moro, no fumemos. ¡Dios me enreguarde de casarme con una mora! Todas son infieles y te hacen moros.

¿En qué se parece uno que saca el gordo, a la calavera d'un caballo?

Bueno: estarían barrinando hasta la vuelta de Melquiades al poder y no caerían.

La calavera es esqueleto, ¿no? Y el que saca el gordo, *es que le to*...ca la lotería!

(Renuncio al banquete. Gracias.)

A ver si saben una fulana que no esté toda (quiero decir que tenga un ramo a teñir) en qué se parece a un hilo.

Pues ¡en que no es cuerda!

Y sentados estos principios, entraremos en materia. Muchos golpes uno quiere estirar más el brazo que la manga y mete los pies al cubo. Por esto no se puede ir de loco y hay que rumiar bien bien lo que se hace. Un mozo de cuerda que tenía una fuerza que esparveraba, se mató porque no podía soportar el peso de los remordimientos. ¿Verdad que esto parece mandanga? Es lo que digo: hay que ser ecuánime y profiláxico. Otro ejemplo: un urbano quiso llevar al cuartelillo al viento porque se llevaba los sombreros.

A ver si saben por qué los loros se encantan delante de los relojes.

Si lo enciertan, les daremos un pez. ¿Se dan? ¡Pues porque en los relojes está *l'hora*!

(Sí, hombres: *l'hora*, femenino de loro, como suela de suelo, taca de taco, pela de pelo.)

Ahora que hablamos de femeninos: el de papagallo ¿cuál es?

No, no se lo diremos pas. El de papa es mama, ¿verdad? Y el de gallo de indio es polla de india, ¿no? Pues... etcétera, etc.

A los casados hay una falta de ortografía que los cabrea. El que su mujer les ponga hasta sin *h*. Y tienen un pedo de razón. Y a propósito: a ver si saben en qué se parece un tenor neula a una pieza de cinco céntimos.

(No se hagan malbién el magín. No caerán.)

Pues en que del canto no se sostiene.

¿Y cuál es la población más virginal?

Pues Ilo-Ilo.

¿Y el colmo de un músico en verano?

Pues dar un re...fresco.

Cuando veo a un viajante me enrecuerdo de la primavera. Uno y otro van de una estación a otra.

Y para acabar: a ver si sabéis en qué se parece un... una... bueno... aquello que los hombres apreciamos más, a un cañón.

Os lo diremos, para que no os encaparréis. El cañón, después de tres disparos, está de aquello más caliente, y un... una... bueno, aquello, es al revés. A los tres disparos está frío.

Y en vista del éxito, pliego.

BUENDÍA Y GASSOL

★ ★ ★

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿En qué se parecen una abeja y la Arrendataria de Tabacos?

En que las dos tienen muy mala picadura.

* * *

¿Por qué siempre nos acordamos de las comadronas que nos ayudaron a venir al mundo?

Porque por esto nos hicieron un nudo en el ombligo.

* * *

¿Cuál es el mejor remedio para la anemia?

Una navaja. ¿No saben que hace sangre?

* * *

¿Por qué los que hacen calados en las medias nunca quedan bien?

Porque hacen «cosas a medias».

* * *

Y una mentira ¿en qué se parece a una mujer bornía, grabada y con la boca torcida?

Pues en que no es *beldad*.

* * *

¿En qué se diferencia un décimo de la rifa a un dropo?

En que éste siempre acostado, y el décimo... ¡«siempre ha costado sus tres pesetas»!

* * *

¿Qué cosa hago yo al propio tiempo que la hace Emilio Junoy y el conde de Caralt?

Pues... envejecer..

✶ ✶ ✶

EL DIVORCIO

POEMA

—Señor vicario, le pido
el divorcio, vatúa l'olla,
porque en Blai, que es mi marido,
¡me atuñina cada día;
—Si que, amigo! Pero extraño
ñaños no verte jamás.
—Es que, el muy taúl, el daño
me lo causa por detrás.

C. L.
(*Del comercio*)

T. S. H.

RADIO BETICO (643,262'50 metros)

A las 17.—Campanadas del reloj de la Redacción, si no está espatllado. No sabemos cuántas tocarán.

A las 17'15.—Solo de ocarina por nuestro crítico musical señor Palaudarias, sordo-mudo.

A las 17'30.—Repetición del solo de ocarina, por si algún radioyente hubiese hecho tarde.

A las 18.—Conferencia sobre «El arte de escurarse las uñas», por P. Stalocci, tenedor de libros.

A las 18'30.—Concierto de bombos por la peña del Ateneo.

A las 19.—Repetición del solo de ocarina.

A las 21.—Proyección de la película «Solo en la Rambla, o Abandonado antes de nacer», creación de Von Videl Eixut.

A las 21'30.—Sesión de juego de manos, por Paco Merlo.

A las 22.—Repetición del solo de ocarina.

A las 22'15.—Silencio integral.

SANGRE...

son las dos primeras sílabas de «San Gregorio», licor especial para las niñas que encuentren a faltar grimegia. *Tomad* y veréis como es aceite en una luz

RESPONDEDOR AUTOMATICO

Un desesperado.—No, señor. El hecho de que un pañuelo suene mucho no es bastante para decir que es un instrumento de música. No vale a badar.

Juan Valiente.—Martí Ventosa no usa calzoncillos largos. Los usa cortos y de color de crema.

Panurgo.—Sí: existen coles de cuatro colores: col blanca, col negra, col verde y col-crem.

Reniegos.—¡Hombre! No diga pas eso de que todo lo que hacen las mujeres es ridículo. ¿No le hizo una mujer a usted? ¿Y pues?

Un encaparrado.—¿Queréis pasar por generosos sin gastar pañas? Eso ray Haceos llevar la maleta a casa y al camálico le decís: «conde, marqués, barón, duque...». Sí, hombres: ¿no veis que dais «títulos al portador»?

Pepe.—Es así. ¡Qué le haremos! En las casas de salud es en donde hay más enfermos...

Paca Fe.—No es prudente ir a la Academia de Ciencias. Podéis achampar el tifus. ¿No veis que allí hay cien-tíficos?

C. L. S.—Sí, nena, sí: la compañía de uno que salude a todo el mundo es de aquello más recomendable. ¡Es saludable!

—En Manel es considera impotent per a fer fer bondat a la seva dona.
—Així, es comprèn.

ECONOMIA I MÈTODE

—Tu, Ricard, segueixes tan esplèndid com sempre, malgrat la crisi es noti arreu. Cada nit et veig al cafè amb la teva dona i la filla, quan jo, amb prou feines m'arriben per anar-hi sol.

—Veuràs: en totes les coses, si vols economitzar, has de tenir regla, metoditzar els costums. Jo vaig al cafè amb la dona i la filla, però la dona es pren el cafè, la filla es menja el sucre i jo em quedo amb les gotes. Ja veus, doncs, com gastant igual que tu, porto la família al cafè. Tot és qüestió de mètode, no ho dubtis.

MASSA PETIT

Un ricatxo, més avar que un jueu, va donar a provar a un amic seu un vi de molts anys en un vaset molt petit.

—Què: com el trobeu? — va preguntar.

—Riquíssim, però molt petit pels anys que té.

—Què conta de nou?

—Vinc de casa el notari.

—Que potser ha fet testament?

—Ben al contrari: l'he desfet.

—Com s'entén?

—Ja l'hi explicaré. Un servidor té una caseta a Sant Adrià, que me la varen donar per una collecció de cupons, una mica d'hort, una cabra i quatre xavos guanyats amb grans afanys.

—Bé, sí... però...

—Es que tot això, el dia que jo em mori, segons el testament que havia fet, s'ho havien de repartir uns nebots, uns cosins de la dona i oncle del meu pare que viu a Vic.

—Senyor Pau, li juro que no l'entenc!

—Ja m'entendrà. Aquests parents que li he anomenat, no hi ha dubte que estan esperant que jo em mori per fer el gran xeflis per rebentar-s'ho tot.

—Com ho sap, vostè, això?

—Després d'haver vist l'estrena de «Els milions de l'oncle», d'en Carles Soldevila, no puc treure'n altra conseqüència.

—*Eureka*! Ara sé allà on va!

—Digui millor que ara sap d'allà on vinc.

—I com va anar?

—Com una seda. Tots tres actes estan ben construïts. El diàleg és enginyós i els tipus ben observats. En Montero hi fa un paper de gat dels frares que l'acredita de bon actor. La Morera dóna una prova més del seu talent, i tots els altres hi fan filigranes. El públic va aplaudir i a les onze ja érem a dormir.

—Que es va estrenar a la tarda?

—No, senyor; es va estrenar a la nit; però és que cada acte dura cinc minuts.

—Un servidor va estar a l'«Olympia».

—Que va anar a veure el bisbe de Sión en el film de «La Malcasada»?

—Vol callar! Vaig anar-hi per veure la representació d'«Aïda», amb què va inaugurar-se la temporada d'òpera.

—Té raó que vostè, és filharmònic.

—I vaig distreure'm de debò. En Sullivan va refilar com un àngel, la Zawaska va *trinar* com un rossinyol, i en Massini va esquerdar la teulada amb dos aguts que semblaven dos trons.

—Ara només ens manca assistir a una representació de «Cúbrase usted! (Fábrica de gorras)» i fer-ne una ressenya com cal.

—Que no anirà al Teatre Latim per veure l'estrena de «La família d'Arlequí», d'en Gual?

—I ca! No veu que jo ja sóc calb?

—I la Robinne i l'Alexandre?

—Tampoc. Ja li vaig dir que el francès no m'agradava.

—Bé, vaja, vostè no és home de gust.

—Escolti a l'orella...

—Doncs a mi el francès no em va malament.

★ ★ ★

La que no vesteix de moda
i no té un pamet bufó,
és poble on el tren no para
perquè no hi ha estació.

—Noia, estic cansat.
—I tu ets aquell que em deien un home rígid? Deixa'm riure!

QUESTIÓ DE CANT

Un conegut metge d'aquesta ciutat visitava una senyora que en sa joventut havia estat aficionada al *bel canto*, la qual tenia la grip.

El metge l'auscultà detingudament i li digué:

—De pit, està bé, vostè. Els pulmons estan de primera.

—Així, digui que encara podria donar el do de pit?—digué la senyora.

I el metge respongué:

—Sí; però com que li trobo un xic de temperatura, prefereixo que dongui el fa... de cos.

★ ★ ★

L'OU DE COLOMB

Qui no ha sentit o llegit la història de Colomb?

Doncs per si hi ha algú que no estigui enterat del fet històric d l'ou del cèlebre Colomb, ja els el contarà un servidor, que, encara que un xic mal explicat, ja serà suficient per donar-los una mica d'idea del fet de què se us parla.

En una de les escenes històriques en la qual Colomb tenia una entrevista (això d'entrevista és per fer més bonica la relació) amb el bisbe, li deia aquest, si era possible que de la mateixa forma qu ell havia descobert el nou món, podia haver altra persona que hagués pensat el mateix, a la qual cosa Colomb, agafant un nou (no sé pas d'on el degué agafar, l'ou, però, segons conta la història és així mateix) digué:

—A veure, ja que estic voltat de tanta eminència, de tanta llumenera, si algú de vosaltres és capaç de fer aguantar aquest ou dret sobre la taula.

Totes provatures foren inútils. Llavors Colomb agafant l'ou i trencant-lo per un extrem, el féu aguantar dret.

El bisbe, indignat, deia que allò ho feia qualsevol per més ignorant que fos, a la qual cosa Colomb contestà, que de la mateixa manera podia haver descobert un altre el nou món, però que ningú no hi havia atinat.

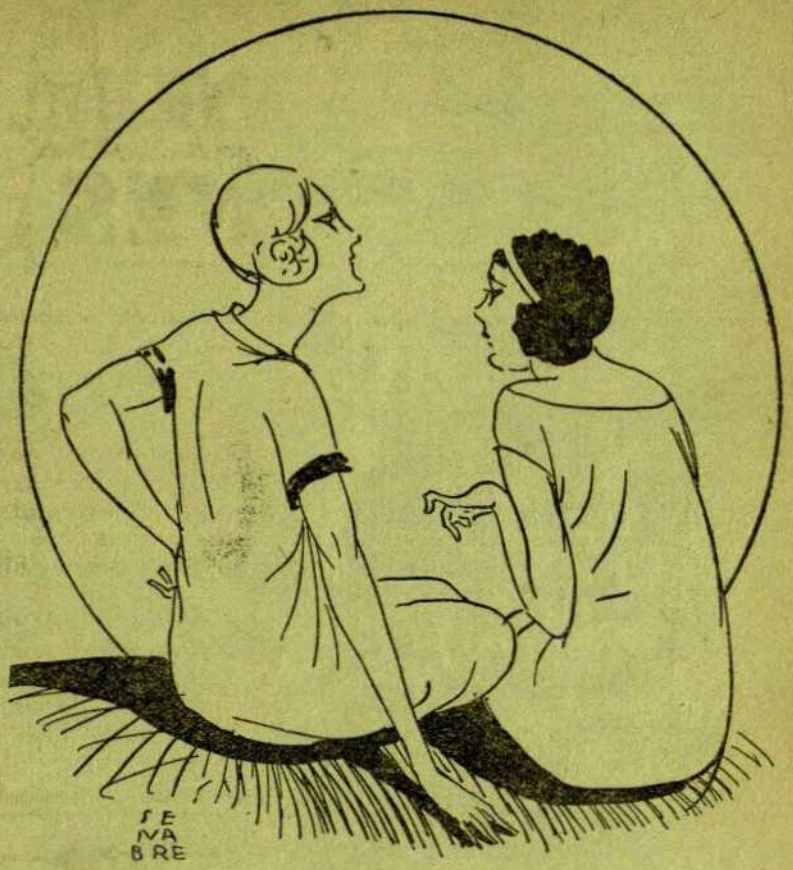

—Diu en Rafel que si el meu papà no el deixa casar amb mi, farà un disbarat!

—Deurà fer «suspensió de pagaments».

* * *

Tot el que els he escrit, ho contava una mare a una jamosa nena de disset anys — al semblar, molt decidida,—dintre d'una tenda de venda d'ous a l'engròs, existent en una de les típiques barriades del democràtic districte de Sans.

—Escolti, mamà—digué decididament la minyoneta,—i Colomb amb el joc de l'ou, no va aconseguir convèncer aquella gent?

—Filla meva — respongué sa mare.—Com vols que els convencés aquell pobre home amb un ou, quan ton pare amb més... motiu no m'ha convençut mai.

La nena quedà completament convençuda.

LÓGICA

La Pura va per la Rambla amb el seu marrec de bolquers al braç. I no n'està poc joiosa! Es natural. Com l'amor de mare res.

En Recasens, que la coneix d'haver ballat amb ella una pila de vegades, l'atura.

—Es vostè, Pura? Ditxosos els ulls.

—Sí, miri...

—Es de vostè aquest nen tan maco?

—Sí, senyor, sí.

—I només té aquest?

La Pura respongué, tota tivada:

—Quants vol que en tingui? Si només fa tres mesos que sóc casada!

★ ★ ★

—Si em treu l'ull de poll, com sabré el temps que farà?

(De *Le Rire*)

* * *

—No li fan por els accidents viatjant?

—No. Es que abans de sortir el tren dono propina al maquinista, sap?

(De *Pêle Mêle*)

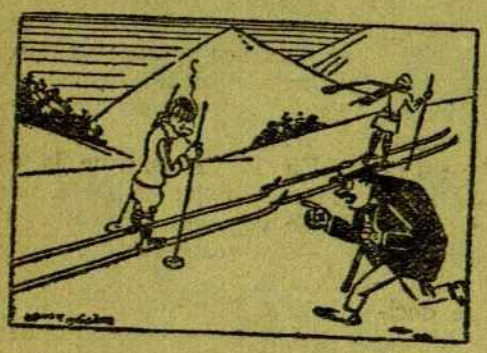

—Ei! Amb el peu no faci senyals a la meva dona!

(De *Le Miroir des Sports*)

* * *

—Quan penso que m'escribies, quan festejàvem: «No hi ha cap més dona com tu a la terra...»

—Doncs mira: ara també penso el mateix.

(De *Le Journal Amusant*)

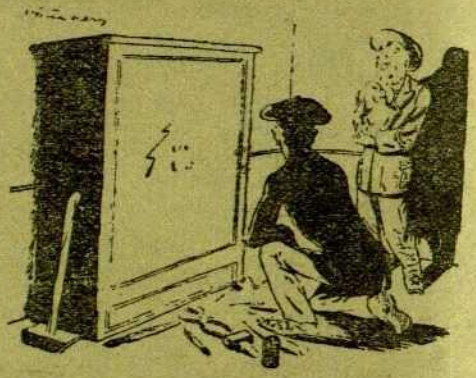

—Ara hi penso. He deixat el pis de casa obert i corren tants lladregots!

(De *Le Journal Amusant*)

* * *

—Caram, Susanna, en fas un gra massa! Es el sext barret que et compres aquest mes!

—Que compto els cigars que tu et fumes, per ventura?

(De *Pêle Mêle*)

* * *

A la sortida del ball:

—Escolti... On viu en Tomàs Maloney?

—Però si en Tomàs Maloney és vostè!

—No hi fa res. Que sap on viu?

(De *London Opinion*)

—El senyoret no la deu enganyar. Es muda un cop cada setmana.

(De *Sans Gêne*)

A en C..., empleàt municipal, un amic agrait li portà un cigar dels d'upa.

—No, no puc acceptar-lo de cap manera. No admeto *dádivas*.

—Està bé. Te'l venc, doncs. Val cinc cèntims.

—Veus?, això ja és una altra cosa. Porta-me'n vint-i-cinc!

De *El Liberal* madrileny:

«Pesos oro 60,000 entréganse a caballero formal desposando bondadosa e inocente señorita evitar suicidio. Escribid con sello 25 céntimos para respuesta...»

A raiet la peça, mai falten babaus.

Una história de Maurice Dekobra:

En un departament d'un tren, a Brighton, viatja sol i endormiscat un senyor gros. Puja un altre viatger, qui diposita sobre la xarxa, damunt mateix de l'esmentat senyor, una cistella amb un fardell. En el transcurs del trajecte, cauen unes gotes damunt del rostre del señyor endormiscat, qui es desvetlla sobtadament. La seva qualitat de bevedor empedernit li fa posar el dit damunt del líquuid i acostar-se'l als llavis tot seguit. Amb un cert esverament, interroga al company arribat de poc, dient-li:

—*Whisky*...?

—No—respon l'altre.—Fox-terrier!!...

El senyor B.. va tenir la desgràcia que la seva dona caigués i sofrís una luxació en un peu.

—I doncs, què fa la teva dona?—li preguntaven a l'«Hispano».

—Res. El metge diu que és un xic de luxúria!

Llegim en una revista americana, amb el títol «Lo que deben evitar las mujeres»:

«Escribir cartas de amor.
Volver la cabeza para mirar quien las mira.
Reirse con el único fin de enseñar los dientes.
Tener novio sólo para pasar el rato.
Comulgar en la mañana con devoción y asistir por la tarde a espectáculos inmorales y por la noche a los bailes.
Tener dos novios a la vez.
Criticar diez y seis veces consecutivas.»

I doncs, què carai volen que facin les dones?

Aquests dies s'ha discutit molt si les informacions dels diaris han d'ésser llargues o curtes. I precisament no fa gaires dies que en un diari d'Aragó hi havem trobat aquest anunci:

«Manuel: Rapto consumado. Automóvil. Registro civil. Iglesia. Champán. Tren. Suprema felicidad.»

No ens negaran que com a informació sintètica està força bé. En Bono n'hauria tret sis columnes...

De *El Diluvio*:

«40 pesetas ganará al mes chica para servir de 14 a 15 años.»

Quinze anys seguits servint?
Pobra xicota!

De l'*Heraldo de Aragón*, copiem la següent *jota*:

«Dentro de su alma dos hombres
quiso una mujer guardar
y uno de ellos fué a presidio.»

Aquesta facilitat a versificar ens encanta!

Diàleg innocent:

—Ahir, per la nit, em va seguir un senyor.

—I tu, què vas fer?

—Li vaig dir que se n'anés.

—I se'n va anar?

—Sí; aquest matí.

Una cançoneta de Setmana Santa, que copiem d'un diari de València:

«Soberano Redentor
de los cielos el más alto,
que nacíste junto a un buey
y te llevan entre cuatro...»

Entre quatre bous? Ai, caratsus!

Un anunci de *El Liberal*, de Madrid:

«Protegeré modestamente joven gruesa. Sólo domicilio...»

Aquest les vol revingudes.
Qüestió de gustos.

Un altre de la mateixa font:

«Joven distinguido, despacho negocios independiente, desea reservadamente protección señoras capital...»

Aquest en vol més d'una!
Quin *manu*!

Idem, ídem, ídem:

«Señorita joven desea protección señora posición...»
Abajo los hombres!

Un treballet de *El Día*, de Palma:

«—Yo quiero una escalera.
—Entonces no te servimos—dijeron a una voz el metro y el consonante.—Nosotros somos la jaula.»

I aquí està tot...
Han quedat convençuts?

De la novella d'en Pérez Escrich *El Infierno de los Celos*:

«Transcurrieron como tres cuartos de hora; y me entretenía, bien dirigiendo miradas hacia la puerta, bien hacia el reloj que se hallaba sobre la mesa.»

Doncs és un entreteniment bonic. No els sembla?

L'altre vespre, al «Rjtz», s'hi sentia tocar la guitarra i cantar *cante jondo*.

—Què passa?—vàrem preguntar a un cambrer.

—Es que hi ha el senyor Cambó amb uns anglesos!

Ens quedàrem atabalats, ho poden ben creure.

Ara en Sagarra, «el més alt poeta de la nostra terra», fa les gasetilles del «Cómic».

En Brauli Solsona ara s'ha fet càrrec de la importància del treball que feia.

CAPSULES PERUVIANES Unic i provat remei que en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluixos, &, per antigues que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

Correspondència

Ower.—L'estil està bé, peró és massa sentimental!

K. K. U.—No ens ha agradat gens ni gota. I ho sentim, perquè ens sembla que vostè s'hi havia fet moltes illusions.

Peret.—Ara li estan fent el mànec.

Vora Viu.—No farem res. Un altre dia, germà.

P. L.—Con qua vostè és home de lletres? Doncs la lletra que ens envia la hi protestem.

Makari.—Ja és fumut, ja, quan un es fica una ceba així a la closca!

Robert.—Es més lleig que un rot de frare.

Casta.—Anirà, pubilla. I que no sigui el darrer, eh?

Xulapona.—Ja serà això que vostè diu, ja...

Sómines.—Un parell i gràcies. Arri, poc o molt.

Naci.—De cap manera. Que s'ha cregut que venim d'Arbeca?

Xato del Born. — Home! Que ja és massa gran! Això, al *Patufet*, i encara!

Tres mecas.—Molt simpàtiques i molt bufones, com si ho veiés, peró... que estan molt malament d'ortografia.

Donya Pas.—Miri, senyora: si publiquem això que envia, els nostres catorze anys de exili no ens els treu ningú. I no estem per bromes, puix el ficar-se a la casa dels altres porta males conseqüències.

Xupi.—I ara, pau! Que s'ha venut el panís?

Rei del Suro.—Ha fet tard. Si ho arriba a enviar dotze anys enrera, ho encertava.

Tres corridos.—Mirarem de complaure'ls.

K. Bro.—Anirà, sí, senyor. Anirà al cove.

Peret.—Home de Déu! En lloc d'escriure, per què no es dedica a *las faenas propias de su sexo?*

180.—Veurà: això depèn de nosaltres i fem la nostra santa voluntat. No sabem si ens entén.

Bunyoler.—N'hi ha hagut una que ens ha fet gràcia. L'altre, un enterrament de pobre.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

SARNA
Sin baño, sin peligro y rápidamente la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:
Bruch, 49, Parlamento, 17 y Farmacias

TEATRE ESPANYOL
C.ª Sampere-Bergés
LA REINA DEL MERCAT

TEATRE COMIC Suprem èxit de les noves representacions de la revista
JOY-JOY

EDEN Asalto, 12
"Dancing de las Mil y una noches"
De 6 tarda a 3 matinaùn
Gran èxit de la preciosa MIMOSA
A un quart de dues nit, el sublim espectacle
LAS FALENAS ELECTRIZANTE

Orquestrina Casanovas
La més suggestiva en ballables moderns. Especialitat en l'execució de xarlestons. Assortit extens d'instrumental
GRIMEGIA - BON GUST - ELEGANCIA
Set anys d'èxit creixent en el popular Café-Bar-Restaurant "La Pansa", de la plaça Espanya
PERA CONTRACTES
BOTERS, 19 I 21, TDA. — LAFONT, 1

IDEAL MEUBLEE
CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1186 A.
Montat amb tots els avenços moderns
Llits de metall: Cambres de bany: Calefacció, telèfon particular, etc.: Magnifiques habitaciones a 5 pessetes

PAGEOL
Cura totes les malalties de la sang, pell i cabell
Obra amb rapidesa i radicalment; suprimeix tot seguit els dolors i evita tota complicació
Demaneu sempre
PAGEOL

Médicos y Boticarios
Curiós llibre de sàtires, epígrames contes, narracions, etc., recollits per
MANUEL GIL DE OTO
De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

LLEGIU Los mejores
Cuentos verdes populares
per UN VIEJO JUERGUISTA
VAL: UNA PESSETA

Juegos Florales

Preciosa novel·la de Joaquim Belda, il·lustrada per Oxymel

UNA pta.

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromía

PREU : DUES PESSETES

MEUBLÉE CATALUÑA ENTRADA POR ARENAS, 4 Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en todas habitaciones fria y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Cadena, 1

ATENCIO! Al sortir del Teatre, es natural que tingueu ganes de fer treballar les dens davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al **SOTANO BAR** que la trobareu al vostre gust, a part que econòmica. Tota classe de mariscs, fiambres i vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningu ho fa millor : : :

RONDA SANT PAU, 4 : TEL. 2791-A : :

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbará, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Cal·lefacció central

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Cal·lefacció central i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

---

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·ustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

Sabeu que és un **Better?**

Es el millor preservatiu conegut i el més econòmic.— Un sobre Better val 50 cèntims i una capsa d'alumini contenint tres sobres Better val 2 pessetes

VENDA: FARMACIA, UNIÓ, 5 (OBERTA TOTA LA NIT) *Aquesta casa garantitza els SOBRES BETTER*

VIAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las CÁPSULAS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos no sufren por el celes, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. 5'50 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *sarna, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárias*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios e infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y sedoso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *polusiones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAGEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5'50 PTS. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moneda, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATACABRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vías urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6

(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el SÚLFURETO CARBÚLLERO **RONYA** que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 Centres d'Específics

---

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièniques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1 - BARCELONA

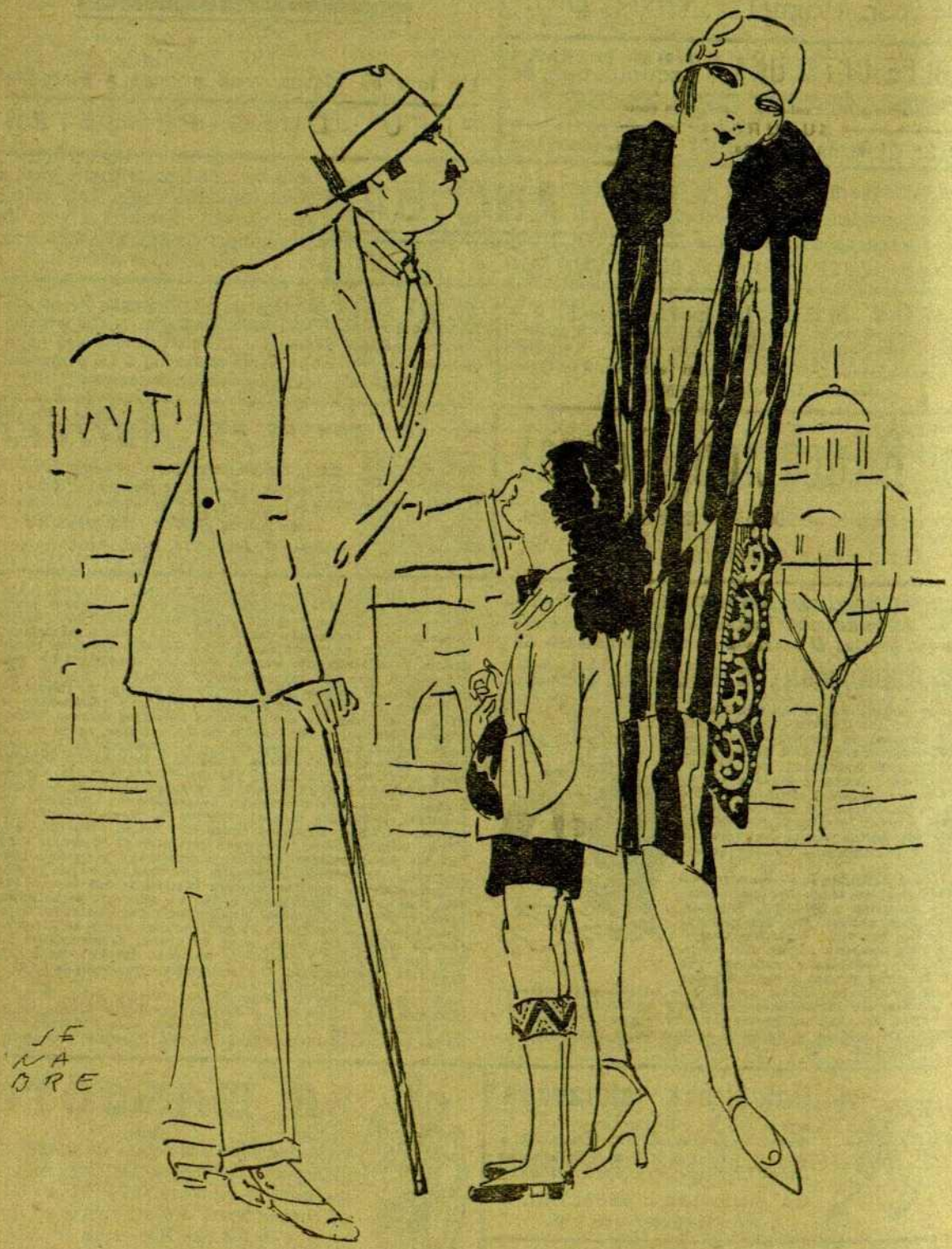

—S'assembla molt al seu pare questa nena!
—Pel que més vulgui no ho digui pas davant del meu marit això!